

Phần 2

- **Ê**, Hưng! Chiều mai đi uống cà phê không?

Duy vừa bỏ tập vào chiếc túi bên hông, vừa nói. Khánh Hưng cũng nhanh nhẹn bấm cây viết cái tách, giắt vào túi:

- Chiều mai là chủ nhật, tao đi dạy.
- Buổi tối thì sao, có hẹn với em nào chưa?

Duy hỏi mà cười cười. Khánh Hưng nhún vai:

- Chưa biết nữa. Có gì, tao điện cho mày.
- Thôi khỏi đi, đến rồi kìa!

Duy hất mặt ra sau, Khánh Hưng quay lại. Anh thấy Thu Tâm đang đứng đợi.

- Tao đi trước đây.

Duy bỏ đi ngay khi vẫy tay chào Tâm.

- Chúng ta nói chuyện một lát đi.

Thu Tâm chỉ nói thế rồi đi ra. Khánh Hưng hơi ngạc nhiên vì thái độ trầm lắng của cô:

- Có chuyện gì vậy?

Thu Tâm tựa ngửa vào ban công. Khánh Hưng không thể đợi lâu hơn năm phút. Anh hỏi ngay:

- Có chuyện gì, em nói đi.
- Đứng với em, anh khó chịu lắm hả?

Thu Tâm hỏi mà không nhìn anh làm Khánh Hưng cũng hơi ngạc nhiên:

- Sao hôm nay em lạ vậy? Anh không hiểu.
- Anh không hiểu hay giả vờ không hiểu?
- Em nói gì thế?

- Em hỏi anh tại sao anh lại đồng ý hát chung với Bảo Khanh.

Thu Tâm hỏi mà giọng của cô hơi run run làm Khánh Hưng phì cười:

- Ôi trời! Chuyện này có gì ghê gớm đâu, sao em nói nghiêm trọng vậy hả?

Nhớ đến ánh mắt của Khánh Hưng ngày hôm đó, Thu Tâm bỗng thấy giận:

- Sao không nghiêm trọng được. Bảo Khanh có hát bao giờ đâu, sao lại được hát chung với anh.

- Anh không biết, đó là do thầy Lộc.

- Em không chịu anh hát chung với Bảo Khanh đâu. Anh nói với thầy đi.

- Làm sao mà anh nói được.

- Em không biết.

Khánh Hưng kéo vai Thu Tâm xoay qua:

- Em sao vậy?

- Sao là sao?

- Đó giờ em có ý kiến gì trong vấn đề này đâu.

- Tại sao anh không hát chung với Hải Yên?

- Em ghen đó hả?

Thu Tâm ngoảnh đi. Khánh Hưng nói đúng. Đó giờ cô không hề có ý kiến gì, Khánh Hưng hát với ai cũng được.

Mỗi lần anh lên sân khấu, cô đều cổ vũ hết mình. Yêu anh, cô thật sự thấy hạnh diện với đám bạn bè trong trường. Thế nhưng tại sao cô lại lo lắng khi biết Khánh Hưng hát chung với Bảo Khanh. Một con nhỏ năm thứ nhất mới toanh và chưa bao giờ hát.

- Em đừng có theo gương của Dạ Thảo.

“Con trai mà gặp nó hay động lòng từ bi lắm. Chị nhớ để ý đến anh ấy”. Câu nói của Thảo kể từ hôm đó đã làm Thu Tâm không yên tâm. Cô nhận ra vẻ hiền lành ngu khờ mà Dạ Thảo chế giễu Bảo Khanh. Đó là một mối nguy hiểm hơn là một điều để cười cợt.

- Có nghe anh nói không?

- Em đang nghe đây.
- Cái anh cần là em hiểu chứ không phải nghe.

Thu Tâm nói ngang:

- Em không muốn hiểu.
- Thu Tâm! - Khánh Hưng hạ thấp giọng - Đừng làm khó anh.
- Anh phải giải thích cho em tại sao Bảo Khanh được vào đội văn nghệ. Ngay lần đầu tiên lại được hát với anh.
- Mọi chuyện đều do thầy Lộc quyết định hết.
- Sao anh không hỏi thầy?
- Hỏi để làm gì? Anh nghĩ thầy có lý do của thầy và quyết định không bao giờ sai.
- Em không thích anh hát chung với Bảo Khanh.
- Anh hát với ai thì cũng vậy thôi. Em có hiểu không?

Khánh Hưng nhìn quanh, khi thấy không có người đi ngang, anh ghé sát vào tai cô và hôn phớt lên đó.

- Anh chỉ yêu một mình em thôi. Vậy đi nhé!
- Không được!

Nhìn về mặt Thu Tâm, Khánh Hưng mỉm cười. Chắc chắn là cô đang ghen.

- Anh nói nghe nè!
- Không nghe!
- Tâm!
- Em không thích mà.
- Vậy em muốn thế nào?
- Một là anh hát chung với người khác, hai là nghỉ hát luôn.

Khánh Hưng đột nhiên nắm lấy tay Thu Tâm kéo đi.

- Theo anh.

Tâm ghì lại:

- Đi đâu?
- Gặp thầy Lộc.
- Chi vậy?
- Để em nói với thầy đổi người khác cho anh.

Cô lắc đầu:

- Anh nói chứ không phải em.
- Anh không có lý do gì để nói cả.

Thu Tâm ngoảnh xuống sân:

- Tại anh không muốn thôi.
- Đúng, bởi vì nghe thật vô lý mà.
- Em thấy cũng bình thường. Xưa giờ, anh có hát với Bảo Khanh đâu. Hơn nữa, cô ta mới vô năm đầu tiên, ai biết cô ta hay dở thế nào, tự nhiên lại được hát chính.

- Nếu vậy, em hát với anh đi.

Khánh Hưng đáp gọn. Thu Tâm quay lại:

- Em đâu có biết hát chứ. Anh còn đánh đổ em.
- Không biết thì tập từ từ.
- Nhưng mà giọng hát thì đâu phải từ không mà làm cho có được, từ có mà thành không được. Em thấy rõ ràng anh đang bênh vực cho Bảo Khanh. Có phải anh thấy người ta hiền lành nên muốn bảo vệ không?

Khánh Hưng quay lại nhìn Thu Tâm. Cô ghen đến mắt sáng suốt hay anh để lộ lòng mình ra ngoài. Cái tên Bảo Khanh vẫn còn quá mới mẻ với anh kia mà.

- Anh trả lời đi chứ.
- Anh thấy Bảo Khanh không có làm gì xấu cả. Em đừng nghe lời em của thằng Toàn nữa, được không?
- Không có lửa thì làm sao có khói. Nếu Bảo Khanh đó dễ thương thì làm sao người ta ghét được. Đâu phải một mình Thảo. Cả lớp bên đó luôn.

- Sao em biết là cả lớp? Thảo nói nữa chứ gì?
- Tổ Quyên nữa.
- Lớp đó mấy người mà em nghe được bao nhiêu người nói như vậy.
- O...

Thu Tâm dừng lại suy nghĩ. Khánh Hưng nói đúng, cô chỉ mới nghe hai người thôi. Nhưng cô nhất định không chịu thua lý lẽ của Khánh Hưng:

- Sao anh có vẻ hiểu Bảo Khanh quá vậy?

Khánh Hưng nheo mắt nhìn Thu Tâm. Câu nói làm anh tự ái:

- Em nói vậy là ý gì?
- Ý gì thì anh tự biết.

Khánh Hưng đút hai tay vào túi quần, bình thản:

- Hình như chúng ta chưa hiểu hết về nhau đó.
- Anh nói vậy là sao?
- Là sao? Em tự suy nghĩ đi!

Thu Tâm hất mái tóc qua, tức giận:

- Anh định ăn miếng trả miếng với em hay sao?
- Còn em, tại sao lại thích tranh cãi với anh như vậy. Chuyện có đáng không?

Thu Tâm mím môi:

- Dạ Thảo nói mà em không tin, bây giờ em mới thấy đúng đó.

Thu Tâm vừa định bỏ đi nhưng Khánh Hưng nắm cánh tay cô kéo lại ngay tức khắc:

- Thảo nói gì với em?
- Nói anh biết để anh đi đối chất hả?
- Tại sao em lại không tin anh?

Cô nhăn mặt khi tay Khánh Hưng vô tình siết mạnh.

- Anh biết đau không? Buông em ra!

Khánh Hưng vội thả tay Thu Tâm:

- Xin lỗi.
- Anh thôi đi. Em không để anh bỏ rơi đâu.
- Em nói gì vậy?

Thu Tâm hét lên:

- Anh giả dối lắm. Anh không hề yêu em. Anh coi trọng chuyện hát của anh hơn em chứ gì?

Khánh Hưng lắc đầu:

- Chúng ta đi về. Khi nào em bình tĩnh lại sẽ nói chuyện tiếp.

Thu Tâm không thể chịu được thái độ xem mọi chuyện như không có của Khánh Hưng.

- Có gì đâu phải bình tĩnh chứ. Hay là anh sợ nói đến vấn đề này?

Khánh Hưng bỏ đi trước:

- Anh không muốn nói nữa.

Thu Tâm tức đến phát khóc được. Cô đứng một lúc thì bỏ đi thật nhanh vượt qua mặt Khánh Hưng, mà không thèm nói một lời. Anh đứng lại dựa lưng vào thành lan can, chỉ nhìn theo bóng Thu Tâm mỗi lúc một xa. Anh cũng không biết tại sao mình không cản cô lại, tại sao anh không đuổi theo.

Thu Tâm đã chạy mất, sân trường chỉ còn một mình anh và tiếng lá cây bị gió thổi làm xào xạc. Khánh Hưng dứt tay vào túi từ từ đi xuống. Ngang qua lớp Bảo Khanh, anh bỗng nhớ đến cô. Anh nhớ đến đôi mắt ửng đỏ và đôi môi mím lại giận dữ hôm nào.

- Á...

Khánh Hưng chỉ kịp nhận ra tiếng hét đó là của một cô gái, nhưng cô thì lại không thắng kịp mà tông mạnh cả người vào anh.

Khánh Hưng hết hồn, còn cô gái cũng loạng choạng, phản ứng tự nhiên anh đưa tay đỡ lấy người cô gái cho khỏi ngã.

- Ủa! Là em à?

Phút ngỡ ngàng vụt qua, Khánh Hưng định thần lại ngay. Người con gái trước mặt anh chính là Bảo Khanh. Cô đang ôm lấy ngực, mặt mày xanh lét không nói được tiếng nào. Khánh Hưng dứt tay trở lại túi quần nghiêng xuống nhìn vào mặt cô.

- Không sao chứ, cô bạn?

Bảo Khanh dựa lưng vào tường thở mạnh. Cô vẫn chưa hoàn hồn. Khánh Hưng mỉm cười:

- Hai chúng ta, ai là người phải xin lỗi đây hả?

Bảo Khanh liếc nhìn anh, nhăn nhó:

- Anh làm cái gì ở đây vậy muốn chết với anh luôn.

Khánh Hưng ngang ngang:

- Anh cũng muốn hỏi em câu đó.

Bảo Khanh mím môi làm thinh. Khánh Hưng nhìn cô và không khỏi thắc mắc:

- Em vô đây làm gì, đi đâu mà vội vã vậy?

Bảo Khanh có vẻ ấp úng, cử chỉ của cô càng làm anh quan tâm.

- Em có chuyện gì hả?

- Không có.

- Sao giờ này chưa về?

- Em đợi người nhà.

- Xe đâu?

- Em không đi xe.

- Người nhà đâu, sao quay vô đây?

Bảo Khanh không nhìn Khánh Hưng, cô biết mình đang bị anh “chiếu tướng”. Khánh Hưng nghiêng đầu qua đoán:

- Để quên đồ trên lớp?

Cô lắc đầu:

- Không có.
- Đợi người nhà sao không ở ngoài cổng?
- Em muốn đợi ở đây.
- Sao vậy?

Bảo Khanh im lặng không nói. Khánh Hưng nhìn cô rồi anh bước dịch ra khỏi bức tường. Qua cánh cổng bằng song sắt, anh thấy Vĩnh vẫn còn đứng như chờ đợi ai. Thì ra vậy. Khánh Hưng hiểu ngay. Anh quay lại, cô vẫn không nhìn anh.

- Em đi trốn phải không?
- Không.
- Không quên đồ, cũng không phải đi trốn, vậy lý do em có mặt ở đây là...

Khánh Hưng không nói hết câu mà lấp lửng làm Bảo Khanh đỏ mặt:

- Anh thích chọc ghẹo người khác lắm hả?

Khánh Hưng ngẩn người ngây thơ.

- Như vậy là chọc ghẹo hay sao?

Khánh Hưng cười, càng làm Bảo Khanh ngượng hơn. Cô không biết nói gì với anh tiếp nên im lặng nhìn ra sân. Tránh mặt Vĩnh vào đây gặp Khánh Hưng, cô thấy mình càng rối hơn.

Khánh Hưng chống tay lên hông nhìn Bảo Khanh. Dáng vẻ của cô thật hiền lành. Tiếp xúc với cô mấy lần, anh đã có thể khẳng định ngược lại với ý kiến của Dạ Thảo được rồi.

- Tại sao lại tránh mặt anh ta?

Thấy không thể chối được nữa, Bảo Khanh nói thật, giọng cô xiu xuống như con mèo mắc mưa:

- Em không thích gặp Vĩnh.
- Sao không nói cho anh ta biết.
- Nói gì chứ.
- Có thể tỏ thái độ chẳng hạn.

- Em đã làm rồi nhưng anh ta vẫn...
- Thế là em sợ anh ta?
- Chứ em còn biết làm sao.

Khánh Hưng đã hết ngạc nhiên về cô. Tâm hồn Bảo Khanh trong sáng như một tờ giấy trắng. Vì cô quen sống trong sự nuông chiều và bảo bọc của cha mẹ, đến lúc va chạm với bên ngoài xã hội thì lại không biết cách đối phó.

Những đứa con nhà nghèo như anh chỉ toàn tiếp xúc với gai nhọn của hoa hồng, đôi khi còn bị đâm vào tay chảy máu nên đã quá quen và đủ sức chịu đựng những điều mình không mong muốn. Bảo Khanh thì hoàn toàn ngược lại với anh.

- Sao anh chưa về? Còn suy nghĩ gì vậy?

Khánh Hưng quay lại:

- Không! Em cũng về đi, đứng đây hoài sao?
- Nhưng em không muốn đứng ngoài đó với anh ta.
- Vĩnh làm gì mà em sợ dữ vậy?
- Đôi mắt của anh ta cứ nhìn lom lom, em sợ lắm.
- Chỉ vậy thôi hả?
- Và tiếng cười của anh ta nữa, làm em...
- Sao?

Bảo Khanh lắc đầu:

- Em không nói đâu.
- Ghê vậy sao?
- Anh là con trai làm sao biết được. Anh ta có nhìn anh đâu.

Khánh Hưng phì cười nhưng anh nghiêm lại ngay:

- Nếu em càng sợ thì anh ta sẽ càng làm tới mà thôi.

Bảo Khanh gật đầu ngay vì Khánh Hưng nói đúng:

- Đúng vậy đó.

- Vậy thì em mạnh dạn lên đừng tỏ ra sợ hãi nữa.
- Không được. Em sợ thật, đến nỗi không dám đi học một mình nữa.
- Như vậy mà vẫn còn sợ à?
- Dạ.

Bảo Khanh thành thật.

- Anh chưa từng thấy cô gái nào nhát như em.
- Thật hả?
- Thật.

Bảo Khanh cắn môi rồi nhìn qua Khánh Hưng. Cô cười nhẹ:

- Mẹ em cũng nói như vậy. Không tốt phải không anh?

Khánh Hưng không trả lời thẳng mà chỉ nói:

- Em biết mà sao không chịu thay đổi?

Bảo Khanh cúi đầu xuống đất. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy.

- Bao giờ người nhà em đến?
- Chắc cũng sắp rồi. Lúc nãy chú Hai gọi bảo đang bị kẹt xe.
- Em nhìn thử xem có khi nào chú ấy đã đến.

Nghe lời Khánh Hưng, cô liền bước xích ra. Vừa lúc Vĩnh cũng chạy xe vào tận bên trong và thấy ngay Bảo Khanh đang đứng với Khánh Hưng. Đôi mắt Vĩnh thể hiện sự ngạc nhiên đến cực độ. Khánh Hưng nhận thấy ngay trong ánh mắt đó còn có cả sự hằn học ghen tức, nhưng anh vẫn thản nhiên, Bảo Khanh thì tỏ ra bối rối khi cô hiểu Vĩnh đang nghĩ gì.

Nếu không, làm sao cô đứng nói chuyện với Khánh Hưng lâu như thế được.

Vĩnh không nói mà làm lì nhún ga chiếc SH thật mạnh, phút chốc anh đã vọt ra khỏi cổng và mất hút. Bảo Khanh nhìn qua, cùng lúc với Khánh Hưng cũng nhìn lại. Lần đầu tiên cô đối diện với ánh mắt thẳng thắn của Khánh Hưng. Trái tim cô bỗng đập mạnh, Bảo Khanh lập tức nhìn chỗ khác ngay.

- Anh ta đi rồi.

Bảo Khanh gật đầu:

- Cảm ơn anh đã đứng đây với em.

Khánh Hưng cười khẽ:

- Sao lại cảm ơn.

Đôi mắt Bảo Khanh nhìn một vòng sân trường vắng lặng.

- Nếu không có anh Hưng ở đây anh ta chạy vào thì em cũng không biết phải làm sao.

- Tại sao em sợ Vĩnh mà không sợ anh vậy?

Bảo Khanh thoáng đỏ mặt khi đôi mắt Khánh Hưng khẽ nheo lại.

- Em không biết.

Khánh Hưng chỉ cười, anh không hỏi nữa:

- Chúng ta ra ngoài kia đợi đi.

Bảo Khanh ngoan ngoãn làm theo, cả hai không nói thêm lời nào. Gần đến cổng, Khánh Hưng thấy chiếc xe hơi tấp vào. Anh nhìn qua thấy gương mặt Bảo Khanh bừng sáng.

- Người nhà em đến đón rồi. Cảm ơn anh Hưng lần nữa nha.

Anh nhún vai:

- Không có gì! Em cảm ơn làm anh thấy ngại quá.

Bảo Khanh nhoẻn cười:

- Em đi nha.

- Ừ. Bye bye.

Khánh Hưng nhìn theo Bảo Khanh. Lên xe, cô còn vẫy vẫy tay với anh trước khi cánh cửa đóng lại.

Lần này thì chắc chắn anh chỉ còn lại một mình. Khánh Hưng đi một mạch ra chỗ chiếc xe của mình, vỗ mạnh vào yên xe vài cái như một thói quen và nhảy phóc lên đạp băng ra cổng. Anh không cho phép mình nghĩ ngợi nhiều đến Bảo Khanh.

- Hai đứa tụi bây đang có chuyện gì hả?

Đang viết bài, nghe Duy hỏi, Khánh Hưng dừng lại, nhưng rồi anh lại viết tiếp:

- Sao mày hỏi vậy?
- Mà đúng không?
- Có gì không?
- Phải có, tao mới hỏi chứ.

Duy chờ hoài không thấy Khánh Hưng trả lời, nên sốt cả ruột quay qua:

- Hôm qua tao thấy thằng Vĩnh chở Tâm đó.

Khánh Hưng làm thinh. Không phải đợi Duy nói anh mới biết. Cả tuần nay, anh và Tâm đã không nói chuyện với nhau, mà đúng hơn là Tâm cố tình lảng tránh anh.

Duy nhịp nhịp cây viết trong tay chờ đợi:

- Mày có chuyện gì vậy? Sao tự nhiên Tâm đi với thằng Vĩnh?
- Mày thấy sao thì hiểu vậy đi.

Khánh Hưng miễn cưỡng đáp. Duy ngạc nhiên:

- Vậy là sao? Bộ hai đứa bây chia tay hả?

Khánh Hưng nhún vai:

- Tao không biết.
- Ủa, gì kỳ vậy?

Nghe xì xào, Toàn cũng quay qua hỏi:

- Hai đứa tụi bây đang nói chuyện gì vậy?

Rồi nghiêng sát người qua chỗ Hưng – Cho tao biết với!

- Viết bài đi.

Khánh Hưng nạt nhỏ cho hai thằng bạn im lặng. Vừa lúc tiếng chuông hết giờ reo lên vang dội cả sân trường. Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Duy như chỉ chờ có thể là quay sang Khánh Hưng ngay:

- Hai đứa bây giận nhau chuyện gì thế?

Khánh Hưng khoanh hai tay trước ngực:

- Tâm không muốn tao hát chung với Bảo Khanh.

Duy đưa mắt về phía Thu Tâm:

- Cô nàng ghen chứ gì.

- Chắc vậy.

Toàn lắng nghe nãy giờ, bây giờ mới hiểu ra.

- Sao lại ghen với Bảo Khanh. Xưa giờ mày hát với Hải Yến có sao đâu.

Duy hát mặt về phía cuối lớp:

- Thu Tâm lại đi với tụi thằng Vĩnh kia.

Khánh Hưng không nhìn theo, nhưng Toàn thì không chịu được. Anh buột miệng:

- Sao tao thấy gai mắt quá. Cái mặt thằng Vĩnh càng càng lên phát ghét.

Duy gật:

- Tao cũng thấy như vậy. Nhìn mặt chỉ muốn đánh lộn thôi.

Khánh Hưng dựa lưng ra bàn:

- Tao không tức, hai đứa tụi bây tức làm gì.

- Tức chứ sao không. Tụi mình với thằng Vĩnh đâu có ưa gì nhau. Bây giờ nó chớ được Thu Tâm nên phải đặc ý, tưởng mình ngon lắm.

Duy vỗ vai Toàn, cười hà hà:

- Mày nói giống ý của tao. Cái thằng Vĩnh chỉ nhờ cha mẹ giàu có chứ học hành chẳng ra gì hết.

Toàn nói:

- Tao thấy Thu Tâm cũng kỳ, tự nhiên đi quen với thằng Vĩnh. Hay là để chọc tức thằng Hưng?

Duy nhăn mặt:

- Chọc tức kiểu gì kỳ vậy? Tao không đồng ý kiểu trả đũa đó.

Toàn ngẫm nghĩ:

- Lúc trước Tâm đâu có ưa thằng Vĩnh, sao bây giờ thay đổi 180 độ vậy.

Khánh Hưng khẽ lắc đầu:

- Thôi, hai đứa bây đừng bàn cãi nữa. Không quen tao nữa thì Tâm có quyền quen người khác chứ. Chuyện đó bình thường.

- Thì thà là quen người khác. Tại sao lại chọn ngay thằng Vĩnh, Tâm thừa biết thằng Vĩnh không tốt mà.

Duy nói đúng, điều này Khánh Hưng cũng nhìn thấy, nhưng lại không thể nói với cô. Anh trầm ngâm:

- Bây giờ tao nói chưa chắc Tâm nghe, biết đâu còn mang tiếng nói xấu đối phương nữa.

Duy gật đầu đồng ý ngay:

- Mà nói đúng. Hay để tao nói với Tâm cho.

- Ừ, mà nói đi.

- Mà muốn tao nói thế nào?

Khánh Hưng vỗ mạnh vào vai Duy:

- Mà làm sao đừng để Tâm nói mà bên vực bạn nói xấu đối phương là được rồi.

- OK.

- Và đừng để bị ăn đập là được rồi.

Toàn nói xong cả ba phá lên cười vui vẻ.

- Hưng ơi có ai tìm nè?

An đang đứng ngoài cửa lớp, cô ngoái đầu vào gọi Hưng.

- Nhanh đi! Không thôi, người ta về à!

Duy và Toàn lập tức nhìn ra cửa, nhưng chỉ thấy mỗi mình An. Toàn tò mò quay nhìn Hưng.

- Ai tìm mày vậy?

Khánh Hưng lắc đầu:

- Không biết.

Tuy nói vậy nhưng anh cũng đi ra.

- Ai vậy An?

An không đáp, cô chỉ bước vào phía trong. Bảo Khanh đang đứng trước mặt anh với một chút e dè. Vừa lúc Duy với Toàn cũng bước ra tới. Khánh Hưng thấy vẻ bối rối hiện ngay trên mặt cô. Anh chủ động nói trước:

- Tìm anh à? Toàn, Duy - bạn của anh.

Bảo Khanh gật nhẹ đầu e ấp làm Toàn và Duy ngỡ ngàng trước vẻ quá ư là thùy mị của cô. Thấy vậy, Khánh Hưng dấm nhẹ vào người Duy đứng kế bên:

- Hai đứa bây cũng mắc cỡ nữa hả?

Duy như sực tỉnh, anh cười chữa thẹn:

- Sorry. Tính tao nhạy cảm nên dễ bị người khác ảnh hưởng.

Toàn nhìn Duy:

- Ê! Nói chuyện dễ hiểu làm nha.

Bị quê, Duy chuyển hướng mời mọc:

- Rất hân hạnh được đón tiếp, em vô lớp tụi anh chơi.

Bảo Khanh nhỏ nhẹ từ chối:

- Dạ thôi, không dám làm phiền mấy anh. Em gặp anh Hưng một lát thôi ạ.

Toàn cũng vui vẻ:

- Có gì đâu mà phiền! Bảo Khanh đừng ngại, lớp anh hiền lắm. Không sao đâu!

Bảo Khanh cười nhẹ thay cho câu trả lời. Khánh Hưng không dối lòng mình, gương mặt trái xoan của cô rất thu hút anh. Hai thằng bạn của anh ngày thường cũng mồm mép, mà gặp Bảo Khanh, đâm ra nói chuyện ầm ớ.

- Tụi anh đi nha! Đứng đây làm kỳ đà e có người bực mình.

Duy vừa nói vừa hích tay vào người Toàn như ra hiệu. Toàn gật theo:

- Đúng, đúng, tụi anh phải đi. Kéo thằng Hưng nổi giận lên thì mệt lắm.

- Biết vậy thì tốt, cảm ơn hai thằng bây à.

Khánh Hưng cũng cười đùa theo:

- Thấy chưa Bảo Khanh, em nhớ đề cao cảnh giác đó nha.

Bảo Khanh lại gật nhẹ và mỉm cười. Cô thấy mình không sợ Khánh Hưng như đã sợ Vĩnh.

- Tìm anh có gì không?

Khánh Hưng hỏi khi anh và Bảo Khanh đã ra hẻm ngoài hành lang:

- Em muốn hỏi anh về chuyện văn nghệ, về cuộc thi ấy mà.

Tiếng cô nói thật nhẹ. Khánh Hưng quay qua:

- Đồng ý tham gia rồi à? Em không phản đối nữa sao?

Bảo Khanh cười che giấu vẻ ngượng ngùng.

- Em biết mình nhất, thiếu tự tin. Nhưng nếu mà cứ vậy, em sẽ không làm được cái gì hết.

Khánh Hưng gật gù:

- Biết được vậy thì tốt.

- Em muốn thay đổi, anh Hưng ạ.

Khánh Hưng cười động viên cô:

- Em sẽ làm được.

- Sao anh biết?

- Vì em đã nhìn ra được điểm yếu của mình, bây giờ chỉ còn khắc phục nữa thôi.

- Nhưng thay đổi thật khó phải không anh Hưng?
- Đúng vậy.
- Vậy em phải làm sao?
- Anh thấy em đang làm đó.
- Em có làm gì đâu.

Khánh Hưng cười rồi từ tốn nói:

- Này nhé, hôm nay em chủ động đi gặp anh có phải ý nghĩ này đã xuất hiện từ mấy ngày trước rồi, đúng không?

Bảo Khanh có vẻ ngượng khi Khánh Hưng nói đúng. Cô khẽ nhìn anh rồi nhìn ra ngọn cây trước mặt. Anh nói luôn:

- Em thắc mắc tại sao anh biết được. Dễ hiểu thôi, từ bản tính của em, anh tự suy ra và đó là sự tiến bộ của em.

- Vậy hả?
- Em suy nghĩ thử xem.
- Anh nói đúng rồi. Nói thật, em phải cố gắng lắm mới dám...

Khánh Hưng cười:

- Anh chưa thấy ai nhát như em. Tại sao vậy?
- Lần thứ hai anh nói em câu này, quả thật rất tự ái. Anh biết em thích nhất là gì không?

Bảo Khanh bỗng hỏi ngược lại, anh lắc đầu:

- Em thích gì?
- Sự mạnh mẽ.

Bảo Khanh nói nghiêm túc, nhưng Khánh Hưng lại cười làm cô thấy quê, đôi chân mày khẽ chau lại:

- Anh thấy mắc cười lắm hay sao?
- Không phải anh cười em, nhưng cách diễn đạt của em rất dễ thương.

Mặt Bảo Khanh bỗng đỏ hồng lên. Khánh Hưng mới nhận ra anh vừa khen cô một câu giống như những anh chàng đang tán tỉnh cô gái mình thích. Nhưng đó là nhận xét thật sự trong thâm tâm của anh, mà khi nói ra, anh chưa kịp suy nghĩ. Với những người hay mắc cỡ như Bảo Khanh thì lại vô cùng nhạy cảm với những câu nói đại loại như thế.

- Anh chỉ nói thật lòng thôi chứ không có ý gì. Em nói tiếp đi.

Khánh Hưng lái sang câu kể tiếp cho cả hai đỡ phải ngượng. Bảo Khanh lắc đầu:

- Thôi đi! Nếu mà anh thấy em không có khả năng thì em sẽ không hát nữa.

Khánh Hưng vội xua tay:

- Ý anh không phải vậy mà.

- Chưa gì anh đã cười em rồi.

- Nè, có phải em rất ghét khuyết điểm của mình không. Mới đây em vừa nói với anh nếu mà em cứ nhút nhát như vậy sẽ không làm được gì cả.

- Đúng rồi.

- Không lẽ em còn có thêm một khuyết điểm nữa, rất dễ thay đổi lập trường à?

Bảo Khanh mỉm cười, gương mặt cô lập tức giãn ra:

- Ai biểu anh cười em làm chi.

- Cười có nhiều ý nghĩa lắm, anh đâu có chế nhạo em. Nhưng nếu em nhút nhát mãi thì sẽ bị người khác chế nhạo đó.

Bảo Khanh làm thinh, nhưng Khánh Hưng đoán anh đã nói đúng tim đen của cô. Và anh bồi luôn một câu:

- Em thử nhìn xem mọi người đâu có khác gì em, tại sao người ta làm được mà em thì không.

Câu nói của anh đánh thẳng vào lòng tự ái của cô. Bảo Khanh ngẩng lên:

- Anh có biết em rất ghét cái tính đó của mình không?

- Vậy thì bỏ nó đi.

- Làm sao được.

- Nếu em muốn thì không có gì khó khăn cả.

Bảo Khanh nhìn Khánh Hưng, nghi ngờ:

- Thật không?

- Thật.

- Em làm sao?

- Trường mình đang tổ chức quyên góp đi thăm hỏi những người già neo đơn đó, em tham gia được không?

- Bao giờ đi hả anh?

- Hình như là thứ bảy, đề anh hỏi lại.

- Buổi sáng hay chiều?

- Thường là sáng.

- Đề em xin mẹ em nhé!

Con gái thì gia đình quản lý kỹ cũng phải thôi. Khánh Hưng gật đầu:

- Em có thể hỏi Quyên, lớp trưởng của em và báo cho bạn ấy biết.

- Dạ được. Cảm ơn anh Hưng nhé.

Khánh Hưng khiêm tốn:

- Không có gì.

- Em về lớp đây.

- OK. Bye.

Khánh Hưng cười chào Bảo Khanh và xoay người vào lớp thì gặp Tâm và Vĩnh đang đi tới. Cô cũng đang cười đùa với Vĩnh. Thấy Bảo Khanh, Thu Tâm sa sầm nét mặt ngay. Khánh Hưng cũng không dễ chịu gì khi thấy Vĩnh bá vai Thu Tâm, hấn cố tình để cho anh nhìn thấy cử chỉ đầy khiêu khích.

Thu Tâm nhìn Khánh Hưng, cô không còn cười nữa nhưng cả hai đều biết rõ sự cố ý thân nhiên của mình.

- Người đẹp về rồi hả?

Toàn hỏi khi vừa thấy Khánh Hưng về chỗ ngồi, nhưng anh khựng lại ngay trước gương mặt lạnh băng không cảm xúc của Khánh Hưng.

- Ủa! Bảo Khanh tìm mày có ý gì không? Sao mặt mày căng thẳng dữ vậy?

Khánh Hưng bực bội nhưng vẫn trả lời Toàn:

- Không có gì, thường thôi.

- Chuyện gì mới được?

- Ba cái chuyện văn nghệ thôi. Không có gì quan trọng.

- Nhưng sao tao thấy mày không ổn vậy?

Khánh Hưng thờ người ra. Hình ảnh Thu Tâm cười đùa thoải mái với Vĩnh làm anh khó chịu. Anh như không nhận ra Thu Tâm trước đây nữa.

Toàn vừa định hỏi tiếp nhưng thầy đã bước vào lớp nên đành nén lại.

- Thăng Duy đâu?

Khánh Hưng hỏi khi không thấy mặt Duy, Toàn lắc đầu:

- Tao cũng không biết.

Nói xong, anh thấy Duy:

- Nó vô kia!

Vừa lúc Duy hỏi hả vào tới. Anh chào thầy rồi đi vô chỗ. Khánh Hưng nhìn Duy.

- Sao trễ vậy?

- Ở căng tin mới lên. Tao vừa nói chuyện với Yến Chi xong.

Khánh Hưng không để ý nữa, anh nhìn lên bảng. Thấy vậy, Duy lại nói:

- Yến Chi là bồ thằng Vĩnh.

- Sao mày quen?

- Chuyện đó nói sau đi. Yến Chi cho tao biết Vĩnh chỉ lợi dụng Thu Tâm thôi. Mày nên cẩn Tâm lại, không nên giao du với thằng Vĩnh nữa.

Khánh Hưng gật nhẹ:

- Tao biết.

- Yến Chi là bồ của thằng Vĩnh nên hiểu rõ nó hơn ai hết. Mà cũng thấy rồi đó.

- OK. Viết bài đi, để thầy la bây giờ.

Duy gật:

- Tao biết rồi.

Tuy nói vậy cho qua nhưng Khánh Hưng rất lo lắng cho Thu Tâm. Anh không muốn cô đi con đường lệch lạc. Chơi với Vĩnh là cô đang đùa với lửa. Anh cần phải nói thẳng với Thu Tâm điều này mới được.

Đợi cho đến hết buổi học, Khánh Hưng không về như mọi lần mà đi thẳng đến bàn Thu Tâm.

- Anh muốn nói chuyện với em.

Nghe giọng Khánh Hưng nhưng Thu Tâm không nhìn lên:

- Chuyện gì chứ?

- Ra ngoài sân đi.

- Hấn lại làm phiền em à?

Khánh Hưng quay ra sau, Vĩnh cũng đi lại bàn Thu Tâm và hỏi cô với giọng kẻ cả. Khánh Hưng không nhìn Vĩnh, anh khoanh tay đợi cô. Thu Tâm đứng lên cố tình như không nghe và định bước đi. Khánh Hưng liền nắm cánh tay Thu Tâm kéo cô xoay qua, giọng dứt khoát:

- Em phải nghe anh nói.

Lập tức Vĩnh gạt tay Khánh Hưng xuống:

- Bỏ tay cô ấy ra đi. Thu Tâm phải đi về.

Khánh Hưng nhìn thẳng vào mắt Vĩnh. Nếu nghĩ anh sợ là một điều sai lầm. Thấy hai người trừng trừng nhìn nhau, Thu Tâm dụi xuống ngay.

- Thôi được, anh nói đi.

Khánh Hưng chắc giọng:

- Anh chỉ nói với em. Chúng ta ra kia đi.

Vĩnh chen ngang:

- Không được! Nói ở đây, em không đi đâu hết.

Thu Tâm nhìn Vĩnh:

- Anh xuống trước đi.

Vĩnh ngần ngừ không muốn đi:

- Còn em?

- Nói chuyện xong em xuống.

Vĩnh nói với Thu Tâm nhưng lại nhìn qua Hưng, cười đều.

- Anh cho em năm phút thôi.

- OK. Anh đi trước đi.

Tâm gật đầu không nghĩ ngợi, lúc đó Vĩnh mới chịu đi.

- Em phải xin phép hẳn để nói chuyện với anh từ bao giờ vậy? - Anh nói mà không giấu sự bực bội.

Thu Tâm cười nhẹ:

- Anh ghen hả?

Khánh Hưng cau mày:

- Nếu ghen, anh đã đánh vỡ mặt hẳn từ lâu rồi.

- Vậy còn tìm em để làm gì?

- Anh muốn hỏi tình cảm thật của em.

Thu Tâm mím môi:

- Em không yêu anh thì em yêu người khác, được không?

- Được.

- Vậy sao anh còn phải hỏi em nữa.

Khánh Hưng nhìn Tâm chăm chăm:

- Em đã nghĩ kỹ chưa?

- Có gì mà phải suy nghĩ.

- Nói như vậy em quen Vĩnh vì cái gì?

Bị hỏi dồn, Thu Tâm không trả lời được nên nói ngang:

- Vì em thích, em thích con người lãng nhăng của anh ta thì sao. Anh không có quyền phê phán em.

Khánh Hưng bình tĩnh nhìn cô:

- Em biết rõ như vậy mà vẫn đi theo Vĩnh à? Em cố tình chọc giận anh có phải không?

Thu Tâm cong môi lên:

- Anh nói không ghen mà, đừng có hỏi em nữa. Em cũng đâu có thắc mắc chuyện của anh.

- Em đừng có bướng được không. Nếu em thật sự yêu người nào khác, anh sẽ chúc mừng cho em ngay, nhưng đối với Vĩnh thì không.

Thu Tâm cắn môi, đôi mắt rơm rớm:

- Cám ơn sự quan tâm của anh. Anh càng nói thì em càng muốn quen với Vĩnh mà thôi. Chỉ một mình anh ta, không có ai khác đâu.

Câu nói của Thu Tâm như gáo nước lạnh dội thẳng vào người Khánh Hưng. Anh phải cố gắng lắm mới không quát vào sự ngu xuẩn của cô:

- OK. Thôi được, coi như anh đã thất bại.

Khánh Hưng vừa nói xong, Thu Tâm liền quay ngoắt rời bỏ đi. Cô không nói thêm lời nào với Khánh Hưng nữa.